

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 228/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], všetci [REDAKOVANÉ], zastúpených JUDr. Ivetou Balalovou, advokátkou, Ružová dolina 10, Bratislava, proti postupu a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Sžk/40/2020 zo 16. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 9. marca 2022 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom a rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovatelia žiadajú napadnutý rozsudok zrušiť, priznať im zadosťučinenie vo výške 3 000,00 eur (slovom tritisíc eur) a priznať im náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku a príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] požiadal Miestny úrad mestskej časti Bratislava-Staré Mesto ako príslušný stavebný úrad (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) o povolenie zmeny užívania časti stavby bez stavebných úprav „zmena v užívaní nebytového priestoru č. x z kancelárie na byt“ v bytovom dome na ulici X, súpisné číslo x, na pozemku registra „C“, parc. č. x. Prvostupňový správny orgán

prvým rozhodnutím č. k. 642/18348/2016/Skr-K/50 z 13. apríla 2016 zastavil konanie z dôvodu nedoplnenia svetlo-technického posúdenia sťažovateľom.

4. Po odvolaní sťažovateľa [REDAKOVANÉ] Okresný úrad Bratislava (ďalej len „druhostupňový správny orgán“) rozhodnutím č. k. OU-BA-OVBP2-2016/73322/KIZ z 21. októbra 2016 zrušil prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil prvostupňovému správneému orgánu z dôvodu, že porušil ustanovenia zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov, ako aj ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

5. Prvostupňový správny orgán opätovne vyzval sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na doplnenie návrhu, a keďže sťažovateľom predložené doklady nepreukázali súlad návrhu so stavebným zákonom a STN 734301, rozhodnutím č. k. 2831/7918/2017/STA/Skr-K/18 z 15. februára 2017 konanie opäť zastavil.

6. Po odvolaní sťažovateľa [REDAKOVANÉ] druhostupňový správny orgán svojím rozhodnutím č. k. OU-BAOVBP2-2017/42422/KIZ zo 6. júna 2017 opätovne zrušil (v poradí druhé) rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a vec mu vrátil na nové konanie.

7. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] listom zo 16. októbra 2017 informoval prvostupňový správny orgán o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom správneho konania, na sťažovateľa [REDAKOVANÉ], ktorý zároveň žiada pokračovať v prebiehajúcim správnom konaní.

8. Prvostupňový správny orgán konštatoval, že návrh nie je v súlade s ustanoveniami § 43b ods. 4, 5 a 6 stavebného zákona a s ustanoveniami § 43 ods. 1 a 4 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len „vyhláška č. 532/2002 Z. z.“) a s požiadavkami vyplývajúcimi z STN 734301 Budovy na bývanie – body 7.1.2 a 7.2.1 normy. Miestnosť, ktorá má byť podľa návrhu jedinou obytnou miestnosťou bytu, nespĺňa požiadavku na minimálnu výmeru 16,00 m², a zároveň nebolo preukázané, že pôdorysný tvar miestnosti umožňuje vybavenie nábytkom podľa STN 734305 zariadenosť bytov. Prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že medzi predloženou dokumentáciou absentovalo svetlo-technické posúdenie preukazujúce splnenie požiadaviek na minimálne preslnenie a osvetlenie bytu. Súčasťou návrhu bol len svetlo – technický posudok z 30. septembra 2011 od Ing. Zsolta Straňáka, ktorý podľa prvostupňového správneho orgánu nepreukazuje splnenie tejto podmienky v zmysle STN 734301.

9. Prvostupňový správny orgán vyzval sťažovateľa [REDAKOVANÉ] listom č. 3687/16481/2018/STA/Zsi-L/37 z 13. apríla 2018 na predloženie dokladov preukazujúcich, že nehnuteľnosť užívaná ako byt nebude ohrozovať verejný záujem, život a zdravie osôb, a teda bude v súlade s požiadavkami ustanovenými v právnych a technických normách. Zároveň konanie prerušil a určil na doplnenie požadovaných podkladov lehotu 60 dní od doručenia pod následkom zastavenia konania v zmysle § 30 ods. 1 písm. d) správneho poriadku. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] reagoval 22. júna 2018 tak, že byt spĺňa požiadavky na minimálnu podlahovú plochu a do podlahovej plochy bytu je potrebné započítať plochu galérie, ktorej svetlá výška má 1600 mm. V súvislosti s podlahovou plochou priestoru tiež uviedol, že

správna podlahová plocha bytu je 12,685 m² namiesto pôvodných 11,685 m². Pokiaľ ide o splnenie technických noriem, opätovne odkázal na znalecký posudok Ing. Zsolta Straňáka.

10. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. k. 687/34449/2018/STA/Zsi-K/109 z 7. augusta 2018 konanie o zmene v užívaní nebytového priestoru zastavil v zmysle § 30 ods. 1 písm. d) správneho poriadku. Uviedol, že nebytový priestor nespĺňa podmienky na zmenu v užívaní na byt z dôvodu nenaplnenia podmienok predpokladaných stavebným zákonom ani príslušnými technickými normami. Napokon pripomenul, že sťažovateľ [REDAKOVANÉ] bol poučený o následkoch nedoplnenia jeho žiadosti v stanovenej lehote.

11. Sťažovatelia spolu s ďalšou účastníčkou správneho konania [REDAKOVANÉ] podali odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu zo 7. augusta 2018, o ktorom druhostupňový správny orgán rozhodol tak, že ho zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil svojím rozhodnutím č. k. OU-BA-OVBP2-2019/17617KIZ z 24. januára 2019. Odošiel výzvy prvostupňového správneho orgánu, ako aj prerušenie konania a uviedol, že podanie nebolo až do vydania prvostupňového rozhodnutia 7. augusta 2018 kompletne doplnené všetkými zákonnými náležitosťami, čoho následkom bolo zastavenie konania. Podľa odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia teda prvostupňový správny orgán postupoval správne a rozhodnutie aj dostatočne odôvodnil. Druhostupňový správny orgán sa stotožnil aj s posúdením námietok týkajúcich sa určenia podlahovej plochy nebytového priestoru a posúdil ich rovnako ako prvostupňový správny orgán. Pokiaľ ide o žiadosť, tá napokon nebola doplnená v dostatočnom rozsahu. K námietkam o nesprávnom poučení a nesprávnom určení okruhu účastníkov druhostupňový správny orgán uviedol, že nesprávne poučenie bolo zrejme chybou prvostupňového správneho orgánu, no bolo napravené tým, že druhostupňový správny orgán o všetkých odvolaniach rozhodol v súlade s § 58 správneho poriadku. K námietke žalobcov v 1. až 3. rade, že účastníkmi správneho konania mali byť aj žalobca v 2.a 3. rade z titulu oprávnenia z vecného bremena viazuceho na predmetnom nebytovom priestore, žalovaný uviedol, že postavenie účastníkov konania im nevyplýva z ustanovenia § 76 ods. 1 stavebného zákona a ani osobitného predpisu. Ich práva ani v konaní neboli dotknuté, keďže po ich prihlásení sa do konania prvostupňový správny orgán nerozhodol o ich vylúčení, ale s nimi ako s účastníkmi konal s tým, že im doručil prvostupňové rozhodnutie. K odvolaniu [REDAKOVANÉ] druhostupňový správny orgán uviedol, že bolo podané oneskorene.

12. Sťažovatelia podali proti druhostupňovému rozhodnutiu správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) svojím rozsudkom č. k. 1S/37/2019-55 z 21. mája 2020 tak, že ju v zmysle § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol ako nedôvodnú.

13. K relevantným námietkam sťažovateľov krajský súd uviedol, že pri určovaní podlahovej plochy nebytového priestoru druhostupňový správny orgán vychádzal z podkladov, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu, ktorého súčasťou však nie je nadobúdacia zmluva, ako to uvádza v žalobe žalobca v 1. rade. Ďalej uviedol, že pri posudzovaní zmeny vychádzal z ustanovenia § 43b ods. 4, 5 a 6 stavebného zákona a z ustanovenia § 43ods. 4 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., v zmysle ktorej obytná miestnosť musí spĺňať požiadavky podľa STN 734301 v bode 7.2.1 písm. a) na minimálnu výmeru 16,00 m² ako jedinej obytnej miestnosti bytu. Preto považoval za dostatočne objasnené, že navrhovaná zmena nespĺňa zákonnú požiadavku bytu v zmysle citovaných zákonných ustanovení s ohľadom na celkovú plochu posudzovaného priestoru. Krajský súd preto považoval túto námietku

sťažovateľov za nedôvodnú rovnako ako návrh posúdenia nebytového priestoru aj ako byt nižšieho štandardu. Krajský súd uviedol, že z posudku Ing. Zsolta Straňáka nevyplýva, že zmena v užívaní spĺňa požiadavky na preslnenie a osvetlenie, a tvrdil, že sťažovateľ nepredložil svetlo-technické posúdenie preukazujúce, že navrhovaný byt spĺňa požiadavky na minimálne preslnenie a osvetlenie. Zároveň nepovažoval za preukázané, že pôdorysný tvar miestnosti umožňuje vybavenie nábytkom podľa STN 734305. K námietke, že sťažovateľ [REDACTED] a sťažovateľka [REDACTED] mali byť účastníkmi konania, uviedol, že takéto postavenie im nevyplývalo z ustanovenia § 76 ods. 1 stavebného zákona a nešlo o osoby, ktoré mali byť účastníkmi konania *ex lege* od začiatku konania v súlade s ustanovením § 76 ods. 1 stavebného zákona. Prvostupňový správny orgán však po ich prihlásení sa za účastníkov konania nerozhodol o ich vylúčení podľa ustanovenia § 14 ods. 1 správneho poriadku, ale s nimi od toho času konal ako s účastníkmi vrátane doručenia rozhodnutia. Krajský súd zastáva názor, že zastavením konania nebudú ich práva vyplývajúce z vecného bremena nijako dotknuté. Pokiaľ ide o námietku predpojatosti voči zamestnankyniam prvostupňového správneho orgánu, krajský súd skonštatoval, že táto námietka bola sťažovateľom [REDACTED] podaná až po vydaní prvostupňového rozhodnutia a jeho práva neboli nijako dotknuté. K účastníckam [REDACTED] a [REDACTED] ďalej uvádza, že nepodali správnu žalobu a v správnom konaní nebolo zasiahnuté do ich práv. Napokon považoval krajský súd za preukázané dodržanie procesných podmienok, keď [REDACTED] bol prvostupňovým orgánom vyzvaný na doloženie dokladov, pričom konanie na 60 dní prerušil a zároveň ho poučil o následkoch.

14. Sťažovatelia podali proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť z dôvodov, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP.

15. K relevantným a kľúčovým námietkam sťažovateľov najvyšší správny súd uviedol:

- K nerozhodnutiu o námietke predpojatosti sťažovateľa [REDACTED] voči zamestnancom prvostupňového správneho orgánu uviedol, že rozhodnutie bolo vydané 7. augusta 2018, sťažovateľovi [REDACTED] doručené 5. októbra 2018 a sťažovateľ podal námietku zaujatosti 10. októbra 2018. Tu sa stotožňuje s krajským súdom v tom, že o námietke ani nemohlo byť rozhodnuté vzhľadom na čas jej podania. Touto skutočnosťou sa nezaoberal ani druhostupňový správny orgán, keďže to nemalo vplyv na rozhodnutie o odvolaní. Nerozhodnutie druhostupňového správneho orgánu o dodatočne uplatnenej námietke predpojatosti je v súlade so správnym poriadkom, pretože mu takáto povinnosť nevyplýva z § 12 ods. 1 správneho poriadku, a keďže odvolanie zamietol, tak by bolo takéto rozhodnutie nadbytočné.

- K údajnému neodôvodneniu nezapočítania galérie do pôdorysu najvyšší správny súd uviedol, že správny súd sa k tomu vyjadril v odseku č. 75 odôvodnenia rozsudku, kde uviedol, že sa stotožnil s právnym záverom a odôvodnením druhostupňového správneho orgánu, z ktorého výpočtov je zrejmé, že nespĺňa požiadavky § 43 ods. 4 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. a k nemu príslušné technické normy.

- Navyše kasačná sťažnosť bola odôvodnená na základe § 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP. Tento sťažnostný bod bol však argumentovaný tým, že rozsudok krajského súdu nie je dostatočne odôvodnený, pretože z neho nie je možné posúdiť, na základe čoho považoval krajský súd za preukázané uvedené skutočnosti. Avšak riadne odôvodnenie rozhodnutia je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu, ako aj právnej teórie jedným z viacerých samostatných subjektívnych práv

a princípov inkorporovaných v pojme základného práva na spravodlivý súdny proces. Preto nemôže byť odôvodnením kasačnej sťažnosti nesprávne posúdenie veci krajským súdom alebo odklonenie od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, ak sťažovatelia namietajú nedostatočné odôvodnenie krajským súdom. Porušenia práva na spravodlivý proces účastníka konania postupom krajského súdu (teda aj namietaným nedostatočným odôvodnením rozhodnutia) je možné subsumovať pod § 440 ods. 1 písm. f) SSP, čo sťažovatelia neurobili, čím nedostatočne odôvodnili kasačnú sťažnosť.

- Pri tvrdenom nesprávnom posúdení podlahovej plochy dotknutej nehnuteľnosti sa najvyšší správny súd stotožnil so závermi krajského súdu v tom, že skutkový stav bol zistený dostatočne, krajský súd vec správne právne posúdil a náležite odôvodnil. Ako v odôvodnení rozsudku krajského súdu, tak aj v rozhodnutí druhostupňového správneho orgánu je zreteľne uvedené, že pivničná kobka sa nezapočítava do podlahovej plochy nebytového priestoru na účely zmeny v spôsobe využívania, čo vyplýva z ustanovenia § 43b ods. 4, 5 a 6 stavebného zákona a ustanovenia § 43 ods. 4 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. V zmysle uvedených ustanovení a príslušných technických noriem je nevyhnutné, aby jediná obytná miestnosť v byte mala minimálnu výmeru 16,00 m². Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu a rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu je jasné, že dotknutý nebytový priestor uvedené požiadavky nespĺňa v dôsledku nemožnosti pripočítania rozlohy pivničnej kobky ani galérie – úložného priestoru nad sociálnym zariadením.

- Najvyšší správny súd považuje postup správnych orgánov za zákonný, keď prvostupňový správny orgán najskôr vyzval sťažovateľa ■■■ na preukázanie, že dotknutý nebytový priestor spĺňa zákonné a s tým súvisiace technické požiadavky na zmenu užívania. Správny orgán vychádza z podkladov, ktoré mu účastník konania predloží. Pokiaľ teda správny orgán z predložených dokladov, ako ani z pojednávania spojeného s miestnym zisťovaním nepovažoval za preukázané splnenie podmienok, tak správne vyzval sťažovateľa ■■■ na doplnenie podkladov a zároveň konanie prerušil na primeranú dobu. Keďže sťažovateľ ■■■ požadovanú dokumentáciu nedoložil, prvostupňový správny orgán konanie v súlade s § 30 ods. 1 písm. d) správneho poriadku zastavil. Krajský súd tak rozhodol správne, keď považoval za preukázané dodržanie procesných podmienok pred vydaním rozhodnutia.

- V tejto súvislosti najvyšší správny súd odkazuje na § 27 ods. 1 a 2 SSP, v zmysle ktorých ak správne orgány rozhodujú na základe zákonom povolenej správnej úvahy, tak je predmetom súdneho prieskumu iba, či pri jej aplikácii nevybočili zo zákonných medzí. To zároveň platí aj pre posúdenie účelnosti, hospodárnosti a vhodnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy.

- K tvrdenému nesprávne ustáleniu okruhu účastníkov správneho konania, ktoré malo podľa sťažovateľov znemožniť, aby sa ■■■ a ■■■ mali možnosť vyjadriť k okolnostiam podstatným pre rozhodnutie, a tak potenciálne ovplyvniť konanie, najvyšší správny súd uviedol, že dané osoby nevystupovali v správnom súdnom konaní ako žalobcovia, opomenutie v konaní môžu namietat' len tieto osoby, ktoré tak neurobili, a navyše takýto postup nezasahuje do práv sťažovateľov.

16. Napokon najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť sťažovateľov zamietol v zmysle § 461 SSP ako nedôvodnú.

II.

17. Sťažovatelia v rámci argumentácie opakovane napádajú najmä neakceptovanie podkladov svetlo-technického posúdenia dodané sťažovateľom ██████, nesprávne poučenie v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu, tvrdené nesprávne vyhodnotenie okruhu účastníkov konania, nedostatočné odôvodnenie najmä vo vzťahu k nezapočítaniu rozlohy pivničnej kobky a ani galérie – úložného priestoru nad sociálnym zariadením do celkovej výmery obytnej miestnosti v byte. Skutkové aj právne závery najvyššieho správneho súdu považujú sťažovatelia za zjavne neodôvodnené.

III.

18. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. k čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

19. Ústavný súd nepatrí do systému všeobecných súdov, ale v zmysle čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V dôsledku toho nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkového stavu. Ústavný súd nezastupuje všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. III. ÚS 697/2021).

20. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, treba poukázať na špecifickú povahu správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Z toho vyplýva, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje len právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (podobne IV. ÚS 127/2012). Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, ktorý konal ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali.

21. Podstatou konaní správnych orgánov na úseku stavebných konaní v celej ich rozmanitosti, ktoré vyústili do ústavnou sťažnosťou namietaného rozsudku najvyššieho správneho súdu, bolo posúdenie splnenia podmienok prevažne technickej povahy, ktoré vyžaduje stavebný zákon a súvisiace predpisy na vyhovenie žiadosti sťažovateľov. Najvyšší správny súd odkazuje na rozsiahle odôvodnenie krajského súdu týkajúce sa ako akceptovania podkladov dodaných

sťažovateľom [REDAKOVANÉ], tak nesprávneho poučenia v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu, tvrdeného nesprávneho vyhodnotenia okruhu účastníkov konania a napokon tvrdeného nedostatočného odôvodnenia nezapočítania rozlohy pivničnej kobky a galérie do celkovej výmery obytnej miestnosti v byte. Z dodaných podkladov nevyplýva, že navrhovaná zmena bude spĺňať požiadavky na preslnenie a osvetlenie v súlade s normou – STN 734301. Tiež nebolo preukázané, že pôdorysný tvar miestnosti umožňuje vybavenie nábytkovým zariadením podľa STN 734305, a zároveň nebolo nepredložené svetlo-technické posúdenie, ktoré by preukázalo, že navrhovaný byt spĺňa požiadavky na minimálne preslnenie a osvetlenie. K nesprávnemu poučeniu prvostupňovým správnym orgánom mohlo dôjsť nedopatrením, ktoré však bolo „zhojené“ druhostupňovým správnym orgánom tým, že o všetkých podaných odvolaniach bolo rozhodnuté v súlade s § 58 správneho poriadku. K tvrdenému nesprávnemu vymedzeniu účastníkov správneho konania krajský súd uviedol, že osobám, ktoré majú právo užívať predmetný nebytový priestor na základe vecného bremena, nevyplýva z § 76 ods. 1 stavebného zákona postavenie účastníkov konania. Napriek tomu po doručení prvostupňového rozhodnutia s nimi už bolo konané ako s účastníkmi v zmysle § 14 ods. 1 správneho poriadku. S týmito závermi krajského súdu sa najvyšší správny súd stotožňuje, prípadne ich dopĺňa. Pretože ústavný súd s týmito závermi súhlasí, je nedôvodné sa k nim opätovne vyjadrovať.

22. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu nestotožnili, nestačí na prijatie záveru o nedostatočnom odôvodnení, arbitrárnosti či nesprávosti napadnutého rozsudku. Nemožno z neho vyvodzovať nesprávny procesný postup najvyššieho správneho súdu vedúci k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP. Ako uviedol aj najvyšší súd, nesprávnym procesným postupom možno chápať taký, ktorý znemožnil účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

23. S poukazom na uvedené preto ústavný súd v okolnostiach danej veci dospel k záveru, že z ústavnoprávneho hľadiska nie je dôvod na spochybňovanie postupu najvyššieho správneho súdu a záverov napadnutého rozsudku, pretože tie sú dostatočne a presvedčivo zdôvodnené. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 744/2016).

24. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že postup a rozsudok najvyššieho správneho súdu, ako aj jeho odôvodnenie nie sú poznačené zjavným omylom. Rozsudok je zároveň akceptovateľným spôsobom odôvodnený a v spojitosti s rozsudkom krajského súdu dáva jasnú odpoveď na všetky relevantné námietky a argumenty, ktoré v priebehu konania uplatnili sťažovatelia. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nebol spôsobilý porušiť základné práva a práva sťažovateľov, ktoré označili v ústavnej sťažnosti. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

25. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v ich ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2022

Peter Straka
predseda senátu